

Les costures obertes del socialisme valencià

La defenestració de Pedro Sánchez com a secretari general del PSOE i l'abstenció socialista al Congrés, que ha permès la investidura de Mariano Rajoy, ha provocat una convulsió en el socialisme valencià. L'actuació de Ximo Puig, president de la Generalitat i líder del PSPV-PSOE, és criticada obertament des de l'interior del partit. Deu dirigents rellevants fan teràpia de grup a EL TEMPS.

Reportatge de Víctor Maceda

Susana Díaz va repassar la vintena de membres del PSPV adscrits al comitè federal del PSOE i, des de Sevilla, va començar a trucar i enviar missatges als qui podien dubtar de la necessitat de desfer-se de Pedro Sánchez. Faltaven dos dies per al comitè de l'1 d'octubre i volia assegurar la defenestració del secretari general, sobretot després que 17 integrants de la direcció –entre els quals el president valencià i líder del PSPV, Ximo Puig– hagueren presentat la seua dimissió irrevocable.

La presidenta andalusa, que governa 8,4 milions de persones, va vestir-se de *fontanera* i va dedicar-se a fons per tal d'aconseguir-ho. Amb la llista de la delegació valenciana a una mà i el telèfon a l'altra, va contactar amb aquells que no s'havien significat gaire. En ocasions, a hores intempestives. Fins i tot el manxec José Bono, ex-president del Congrés i ex-ministre de Defensa amb bons contactes a la federació valenciana, va prestar-li la seua ajuda.

A fi de guanyar-se el suport dels seus interlocutors, Díaz va garantir-los que el PSOE votaria “no” en una hipotètica investidura de Mariano Rajoy, sinó que aquesta funció recauria en els nacionalistes bascos i catalans, als quals es mostrava confiada de poder involucrar en la governabilitat de l'Estat. Els parlava molt bé del *lehendakari*, Íñigo Urkullu, i fins i tot es mostrava esperançada de poder seduir el Partit Demòcrata Català.

A València, en canvi, Puig no va significar-se tant. Sabia molt bé que el PSPV estava migpartit entre els partidaris i els detractors de Sánchez i, per tant, va preferir no engrandir la ferida. Va limitar-se a organitzar un sopar amb els ex-secretaris generals Joan Lerma, Joan Ignasi Pla i Joan Lerma –Joan Romero fa anys que viu allunyat del partit– per fer-los partícips de la seua posició. Res més.

“Ell té la seua opinió i jo la meua, però tots els membres de la delegació valenciana ens hem pogut expressar lliurement, cosa que li agraesc”, comen-

EEE

ta Alarte en referència a Puig. “Em sent més a prop de Miquel Iceta i de Francina Armengol que no d'aquells que han dut a terme una operació política que ha acabat amb l'abstenció al Congrés”, continua, “i entenc que per a Ximo, que té el millor discurs federalista del PSOE, aquesta decisió no deu haver estat fàcil”.

De fet, qui va ser secretari general del PSPV-PSOE del 2008 al 2012 considera que l'abstenció final significa una “errada històrica”. “La gent no ens vota per facilitar les polítiques de la dreta, sinó per transformar la societat. En unes terceres eleccions hauríem pogut perdre vots, però hauríem preservat la nostra dignitat. En situacions com aquesta, no importa la tàctica ni la tècnica: només importen els principis”.

“El *no és no* ha sigut el dels ciutadans, que ens han dit no dues vegades seguides i van deixar-nos amb 90 escons, el 20 de desembre, i amb 85 escons, el 26 de juny”, observa Alfred Boix, secretari d'organització del PSPV, el *número dos* de la

AMISTATS PERILLOSES. L'amistat entre Ximo Puig i la presidenta de la Junta d'Andalusia i secretària general del PSOE-A, Susana Díaz, genera desconcert en alguns sectors del PSPV.

formació. “Després de cada cita electoral, per tal de guanyar temps, el secretari general [Sánchez] feia una puntada de peu cap avant amb la pilota. Era una estratègia de permanència, no de lideratge. El mes de febrer va tancar un acord amb Ciutadans i ara volia tancar-lo amb Podem. L'única idea clara que tenia era la de continuar en el càrrec, fóra com fóra”, critica Boix, que se sent molt pròxim al secretari d'organització andalús, la mà dreta de Susana Díaz.

“Cada vez estoy más de acuerdo con mi amigo Juan Cornejo”, va escriure Boix a Twitter a començaments de setembre, durant el trencament entre Pedro Sánchez i Ximo Puig ja era total. Malgrat que no ostenta cap funció executiva a l'àmbit federal, Cornejo ha amenaçat aquests dies amb l'expulsió dels diputats del PSC al Congrés.

El 'quejío' del PSPV

Tanmateix, l'actitud del PSOE andalús desagrada notablement a destacats

membres del PSPV-PSOE. Manuel Mata, síndic parlamentari a les Corts valencianes, afirma que “Felipe González sempre deia que Andalusia havia d'assemblar-se a Espanya, mentre que ara sembla que haja de ser Espanya qui ha d'assemblar-se a Andalusia”. “La realitat valenciana o catalana és molt més polièdrica que no l'andalusa, la manxega o l'extremenya, hem de ser capaços de posar en valor la nostra pluralitat”, explica Mata, que el 28 de setembre va lliurar a Puig un escrit en què renunciava a les funcions de diputat així que el secretari general ho trobara oportú. “En la nova etapa política que s'ha encetat, no em veig en primera línia”, confessa. Als dos últims comitès federals, plens de tensió, Mata ha votat en contra dels plantejaments defensats per Díaz, però de moment la renúncia no ha estat acceptada. Mata veia “innecessari” que Puig, per la seua condició de president de la Generalitat, participara en l'ofensiva que va acabar amb el secretari general federal.

“Després dels 20 anys de PP que hem partit a la Comunitat Valenciana, hauria estat molt més prudent mantenir-se una mica més al marge”, estima Carmen Martínez, que tampoc no entén l'aposta de Puig. Igual com Mata, la vice-presidenta primera de les Corts valencianes i alcaldessa de Quart de Poblet va oposar-se a l'abstenció en el comitè federal del 25 d'octubre, on va imposar-se la tesi de deixar governar el PP. “Aquesta serà una ferida difícil de curar. Hem donat suport, ni que siga per passiva, al partit que havíem denunciat per corrupció als tribunals. No trobe cap justificació possible”.

“Des dels temps de Joan Lerma, els nostres aliats naturals sempre han sigut el PSC, el PSE o el PSIB, a qui ens uneix una determinada visió d'Espanya i molts problemes comuns, però no tant el PSOE d'Andalusia, d'Extremadura o de Castella-la Manxa”, afegeix Martínez, que assegura “comprendre” la negativa dels companys catalans i balears, tot i que, en cas d'haver sigut diputada al Congrés, hauria sigut “disciplinada” i hauria acompanyat la resolució del màxim òrgan entre congressos.

Jorge Rodríguez, president de la Diputació de València i alcalde d'Ontinyent, que no forma part del comitè federal, també preferia unes terceres eleccions. “Puc entendre la decisió de Ximo d'abstenir-nos a la investidura de Rajoy, però no la compartesc”, assevera. “Com a partit, resultava bastant més fàcil explicar el no que l'abstenció. Ara hi ha un risc de fraccionament al si del partit, veig un PSOE trencat, amb les postures molt enfrontades, com si hi haguera un PSOE d'esquerres i un altre de dretes, quan realment es tracta, en exclusiva, d'una qüestió estratègica. Correm el risc de caure en la indefinició política”.

“És clar que Ximo Puig tenia dret a prendre una posició dins del partit, però cal tenir en compte que la presidència de la Generalitat és el fruit de l'esforç col·lectiu de molta gent, de moltes organitzacions progressistes, i després de tot el que ha passat, la imatge de la principal →

→ institució valenciana s'ha vist ressentida”, remarca José Luis Ábalos, president del PSPV a la província de València, diputat al Congrés i el principal col·laborador de Sánchez a la federació valenciana. “La decisió que ha pres, no li convé gens”, su-bratlla Ábalos, “com va quedar clar en la sessió de control al president, en què els seus socis de govern van preguntar-li sobre el posicionament que havia tingut en el comitè federal del PSOE”. “Sens dubte, travessem el pitjor moment del partit des de la represa democràtica. En altres lluites de poder que han existit, el nostre reconeixement social i la nostra posició política no van quedar afectades, com sí que ha succeït ara. Érem l’alternativa a la dreta, un fet inqüestionable que ara s’ha fracturat”.

La direcció provincial de València, que encapçala Ábalos, ha aprovat una resolució que urgeix la gestora federal a convocar el congrés del PSOE. En canvi, Ximo Puig ha demanat que s’obriga un temps per a la “reflexió”. “Els ciutadans ens han enviat al racó de pensar”, va expressar a Madrid la setmana passada, “i és el que hem de fer”. Però la pressió va *in crescendo*. Dimecres passat, 9 de novembre, l’executiva local de Castelló de la Plana també instava la gestora presidida pel president asturià, Javier Fernández, a fixar la data del congrés que ha de proclamar –amb unes eleccions primàries que en determinaran la persona– el nou secretari o secretària general del partit.

Segons el secretari de l’agrupació castellonenca, Paco Gil, seria “lògic” que el conclave federal se celebri “abans de la primavera”. “La gestora del 2000, que va seguir a la dimissió de Joaquín Almunia, va tardar 18 dies a fixar la data del congrés”, precisa. Per a ell, Puig és un “referent”, però tampoc no li ha agradat que dimitira en bloc de l’executiva: “És una persona molt rellevant, i en aquest moment, la seua posició institucional resulta més transcendent que no la vida interna del partit”. De la mateixa manera, Gil destaca que “la visió d’Espanya de Susana Díaz dista bastant de la que tenim els socialistes valencians, i més concretament, els de Castelló”. A la presidenta andalusa, li retreu “incomprensió” envers el federalisme i “manca de respecte a la personalitat pròpia de Catalunya”.

“El que més grinyola és l’absència de pedagogia. La decisió de Ximo Puig no

MIGUEL LORENZO

PRATSI CAMPS

MIGUEL LORENZO

MIGUEL LORENZO

EFE

1. **Alfred Boix**, diputat a les Corts, secretari d’organització del PSPV i membre del comitè federal.
2. **Jorge Alarte**, secretari general del PSPV del 2008 al 2012 i membre del comitè federal.
3. **Jorge Rodríguez**, president de la Diputació de València i alcalde d’Ontinyent.
4. **Carmen Martínez**, vice-presidenta de les Corts, alcaldessa de Quart de Poblet i membre del comitè federal.
5. **José Luis Ábalos**, diputat al Congrés, secretari general del PSPV de la província de València i membre del comitè federal.

està motivada portes endins. Si haguera dimitit de l’executiva quan van prohibir-li l’entesa al Senat, hauria estat raonable, però ara no ha aportat cap raó. Si volia salvaguardar el càrrec de president de la Generalitat, allò més sagrat que tenim, calia haver fet pedagogia.” Qui troba a

faltar explicacions és David Cerdán, secretari general de la província d’Alacant i diputat a les Corts, que detecta un viratge ideològic, una “dretanització” que afecta “igualmente” el PSPV i el PSOE, i que en el cas valencià, “ha fet que molta gent haja emigrat a Podem i Compro-

mís: “Hem de ser que el hem sigut sempre, d’esquerres, i no esdevenir la còpia de ningú”, sentència.

La seua secretària d’organització a la direcció provincial alacantina, la il·licitana i també diputada autonòmica Toñi Serna, justifica el silenci de Puig a l’hora de raonar la seua posició al comitè federal, de què ella també forma part: “Ha intentat que no hi haguera massa soroll, que la seua decisió no caiguera com una bomba. En qualsevol cas, valore molt que ens haja donat llibertat plena a l’hora de posicionar-nos internament. Ximo pot tenir molts defectes, però té una grandíssima virtut, i és que t’escolta sempre”.

Dubtes i certeses

Li diuen José Muñoz Lladró, té 31 anys, és llicenciat en dret i administració d’empreses i l’any passat va estrenar-se com a diputat socialista a les Corts valencianes. Atesora experiència en una consultora important, però ara està fent el seu veritable màster. Un màster de què poden presumir ben pocs: el de ser un dels 10 membres de la gestora federal del PSOE, l’actual direcció de la formació.

“Ximo Puig ha actuat amb responsabilitat, intentant evitar un mal major, el secretari general federal pretenia forçar la convocatòria d’un congrés immediat per tal de perpetuar-se quatre anys més en el càrrec”, exposa Muñoz, “la gent potser no deslliga el paper de president de la Generalitat i el de secretari general del PSPV, però era una situació límit i calia actuar”. Pel que fa a l’abstenció en el Congrés, que com a membre de la gestora va validar amb el seu vot en el comitè federal, Muñoz admet haver tingut “molts dubtes”. No sap si la decisió presa ha sigut “la més correcta”, i de fet, avisa, no se sabrà a curt termini: “El temps ens ho dirà”.

Sobre la data de les primàries i del posterior congrés federal, que alguns sectors del PSPV reclamen amb insistència, Muñoz espera que “no es demore excessivament”. “En les pròximes setma-

nes tindrem notícies, abans de Nadal coneixerem el calendari complet”, apunta. El jove dirigent reconeix que “ens ha fet mal la modificació del nostre *no* a Rajoy, que semblava un dogma de fe; no hem sabut explicar prou bé els pros i els contres de l’abstenció, ni que es tractava d’una decisió tàctica en un moment concret”.

Més enllà dels dubtes de Muñoz, hi ha les certeses. La primera és que el PSPV es troba profundament dividit davant l’operació que ha acabat amb Pedro Sánchez i amb l’abstenció en la investidura de Rajoy. La segona és que Ximo Puig n’és ben conscient, del deteriorament intern que ha experimentat la seua imatge, al si de la federació valenciana. Un destacat del partit que demana romandre en l’anonimat assenyala que el secretari general del PSPV està “penedit” per la manera com ha gestionat aquesta crisi. “La dimissió conjunta dels 17 integrants de l’executiva és un nyap imprevisible, un acte més propi de les Jovenuts Socialistes o d’una agrupació local que no d’un comitè federal del PSOE”, comenta aquesta font. “Quan tothom ens mirava, perquè teníem la clau de la governabilitat, la renúncia en bloc va deixar de banda el debat serè i va centrar tots els focus en el soroll”. Aquesta persona també rebutja el “retraïment” de Puig per no haver detallat els motius de l’abstenció “dins i fora del partit”. “Era molt senzill, simplement havia d’explicar que el PSOE no està per la política de blocs ni per la radicalització, sinó pel diàleg, i que les polítiques frontistes són nefastes per a la convivència i el progrés econòmic”, conclou.

Alfred Boix, el *número dos* de Puig, nega qualsevol submissió als dictats andalusos. “Som lliures, com ho hem estat sempre”, diu, i posa com a exemple l’entesa al Senat, que no agradava gens a Susana Díaz. Això no obstant, tampoc no vol lliçons dels companys catalans i balears, que van mantenir el no a Rajoy fins el dia de la investidura. “Tenim memòria”, recorda Boix, “el PSC va permetre,

amb la seua abstenció, el primer govern de CiU amb Artur Mas, mentre que el PSIB va governar molts anys amb Unió Mallorquina, un dels partits més corruptes que hi ha a Espanya”.

“Em crida l’atenció que ningú no haguera calibrat les conseqüències que podia tenir la dimissió en bloc de 17 persones de l’executiva, em sembla inexplicable que gent que presideix comunitats autònomes no repararen en el mal que podien fer al partit”, observa Carmen Martínez, “si realment controlaven la majoria del comitè federal, no calien les 17 dimissions, sinó imposar-hi els seus arguments”. Per a ella, “tots els qui han participat en la primera línia d’aquesta crisi no estan capacitats per cosir el partit”.

Es busca costurer/a

En efecte, Susana Díaz va etzibar que estava disposada a “cosir” el partit. El mateix verb que Ximo Puig utilitza de fa mesos per dir que l’actual Govern valencià té la missió de “cosir el país” després de la desfeta provocada pel PPCV. Amb tot, les opcions de l’andalusa de convertir-se en *costurera federal* semblen escasses, després de l’espectacle que milions d’espanyols han pogut seguir en directe. Per això tracta d’ajornar *sine die* el congrés, a fi que el pas del temps esborre la sang que ha quedat estesa a terra, i plenament convençuda, també, que la dimissió de Sánchez com a diputat li ha fet perdre una posició de projecció mediàtica inqüestionable.

Díaz confia que, cada dia que passe, els militants obliden més Sánchez, fins que forme part del pretèrit perfect simple. Ella, en canvi, governa la segona administració més important de l’Estat i controla amb mà de ferro la federació que concentra un de cada quatre militants del PSOE. S’ha mostrat oberta a liderar el partit, però la seua figura genera molta divisió, a hores d’ara. I al PSPV, encara més.

“Està clar que aquest procés ha afeblit els dos principals protagonistes. Avui, →

ALFRED BOIX: “EL PSC VA PERMETRE, AMB LA SEUA ABSTENCIÓ, EL PRIMER GOVERN D’ARTUR MAS, I EL PSIB VA GOVERNAR MOLTS ANYS AMB UNIÓ MALLORQUINA”

→ tant Susana Díaz com Pedro Sánchez ho tenen complicat per explicar que volen liderar el partit. Qui no està enfadat amb ella, està enfadat amb ell". Ho subscriu José Muñoz, des de la gestora federal, i ho corrobora la majoria de dirigents consultats.

Jorge Rodríguez, per exemple, creu que Díaz ha quedat com la "instigadora" de la tàctica contra Sánchez, i veu "difícil" que es puguin "construir consensos al voltant seu". Pel que fa a Sánchez, no entén que no plegara quan la meitat de la seua executiva va tocar el dos. "Està en el seu dret de presentar-se, però sincerament, diria que en aquesta cursa encara falten per aparèixer alguns personatges".

"Tots els qui han pres part d'aquest desgavell enorme estan anul·lats com a futurs líders del socialisme espanyol", generalitza David Cerdán. "Hem de trobar algú que siga capaç de reconstruir el partit des de zero, com va fer al seu dia José Luis Rodríguez Zapatero", desitja. De Susana Díaz, lamenta que haja quedat "massa exposada", i en el bagatge de Pedro Sánchez detecta "més errades que encerts, incloent-hi decisions poc ortodoxes".

"Quan hi ha una polarització, triomfa la tercera via", fa saber, des de la seua experiència, Manuel Mata. "El pròxim secretari o secretària general del PSOE no haurien de ser ni Sánchez ni Díaz, però en cas que no hi haguera cap més alternativa i optaren tots dos, diria que guanyaria ell". L'encara síndic parlamentari es plany per la "manca de valentia" que va exhibir Sánchez: "Si haguera tancat un govern d'esquerres, el comitè federal i la militància l'haurien ratificat, però va

preferir convocar un congrés ràpid perquè no es presentara ningú més".

"Si està massa cremada o no, haurà de decidir-ho ella", considera Toñi Serna, qui percep que hi ha "molta gent capacitada per tirar això endavant". "Cal parlar més del que hem de fer, i no tant de qui ha de fer-ho", opina, en sintonia amb el que preconitzen la gestora federal i Puig mateix.

De qualsevol manera, a poc a poc sembla obrir-se pas el nom de Patxi López com a possible alternativa de consens. L'ex-*lehendakari* seria una "opció excel·lent" per a Jorge Alarte. A Carmen Martínez també l'entusiasme a la idea, perquè, segons diu, "ens calen perfils com aquest, d'unió més que no de divisió, gent que no s'haja significat en les lluites de poder de la història del PSOE".

Quan demana unió, sap de què parla. La setmana passada, Martínez va quedar separadament amb tres militants joves de la seua agrupació que havien demanat la baixa, molestos per l'abstenció al Congrés. Va convèncer-los de la necessitat de continuar militant al partit, però de gent que ha demanat la baixa, n'hi ha molta. "Alguns diuen que se'n van i després no ho fan, però volen evidenciar el seu malestar", es consola David Cerdán des de la direcció provincial alacantina. Però de casos consumats, sí que n'hi ha. Josep Vicent Sanchis, ex-alcalde de la Poble de Farnals (Horta), i Carlos Bernabé, qui era secretari general de l'agrupació d'Oriola (Baix Segura), ja han comunicat formalment la baixa. Uns altres ni tan sols perden el sentit de l'humor, com Jorge Alarte, que afirma que continuarà militant al partit, passe el que passe: "Només deixaré de militar per causa de defunció. Meua o del PSOE".

José Luis Ábalos, ferm partidari de Sánchez, amb qui es va reunir la setmana passada, tot just abans que l'ex-secretari general del PSOE es desplaçara a Nova York per seguir les eleccions nord-americanes, emfasitza que "és molt complicat arribar a la secretaria general

MIGUEL LORENZO

sense una base de suport molt àmplia", i en aquest sentit, Díaz i Sánchez parteixen amb avantatge. "Ara com ara no veig ningú que pugui emergir com a figura de consens", afegeix.

A Ábalos no li fa por que la gestora ajorne en excés el congrés, perquè "Pedro podria fer un calendari d'actes ajustat a les circumstàncies". Això sí, demana que el *tempo* no el marque el PSOE-A, que té dos representants a la gestora –un d'ells, Mario Jiménez, el portaveu socialista al Parlament andalús– i compta amb una persona de confiança com Javier Fernández a la presidència. "El socialisme andalús sempre ha tingut un pes important dins del PSOE, però ara se n'ha fet càrrec, directament".

Quin PSPV?

En passar el congrés federal –dos mesos després com a màxim, segons marquen els estatuts– hi haurà el congrés nacional del PSPV-PSOE. Ningú no qüestiona la continuïtat de Ximo Puig a la secretaria general, però els matisos són importants. Tothom no pensa igual. Cap a quin

ÁBALOS: "EL SOCIALISME ANDALÚS SEMPRE HA TINGUT UN PES IMPORTANT DINS DEL PSOE"

3

4

MIGUEL LORENZO

5

MIGUEL LORENZO

1. **Toñi Serna**, diputada a les Corts, secretària d'organització a la província d'Alacant i membre del comitè federal. 2. **Paco Gil**, secretari general del PSPV de Castelló de la Plana. 3. **José Muñoz**, síndic adjunt a les Corts i membre de la gestora federal. 4. **Manuel Mata**, síndic a les Corts i membre del comitè federal. 5. **David Cerdán**, diputat i secretari general.

model de partit ha de transitar la federació valenciana, doncs?

Jorge Rodríguez reclama més presència dels qui han assumit responsabilitats institucionals, recentment. Sobretot, una onada d'alcaldes joves que ha guanyat les alcaldies de moltes ciutats mitjanes. "Hi ha gent que té molta rellevància en l'àmbit institucional però sense cap rellevància orgànica, i això resulta molt estrany", raona. José Muñoz, per contra, repara en les cadires buides que hi ha a moltes reunions de la direcció del partit, a causa, precisament, de les responsabilitats institucionals. "És clar que podem combinar càrrecs institucionals i purament orgànics, però en els llocs directius caldria que hi haguera persones dedicades al partit en cos i ànima, a fi de preparar-lo com cal per a les eleccions del 2019. Les àrees que exigeixen feina diària requereixen molt d'esforç i no són les més apropiades per als alcaldes".

David Cerdán, com a president del partit a la província d'Alacant, creu que "Ximo Puig hauria de delegar algunes de les funcions que té encomanades actu-

alment", i li demana que "escolte les direccions provincials, perquè no ho fa". "Si volem continuar a la Generalitat Valenciana i arredonar un projecte de dos legislatures, hem d'enfortir el partit i trobar un encaix a les estructures comarcals", diu Cerdán, que anhela una "renovació d'estructures, persones i missatges".

Carmen Martínez, alcaldessa de Quart de Poblet, també reclama més "visibilitat" per als alcaldes. "Sovint resulta molt dur aixecar la bandera del partit als pobles; als alcaldes, se'ls ha d'escoltar. El bon líder és qui sap envoltar-se de la gent més bona, i estic segur que Ximo Puig farà això en el pròxim congrés del PSPV".

En perill pel seu posicionament indisimulat al costat de Sánchez, a José Luis Ábalos, el referent provincial de València, no li ve de nou la conjuntura actual. "Ja he viscut moments molt complicats dins del partit, no és una situació que desconega". Ara bé, alhora que preveu que "tothom respectarà la presidència de la Generalitat", recorda que "és en els congressos, on l'acció política se sotmet al judici de la militància". Com si avança-

ra un congrés especialment mogut.

"Ja va tenir un rival, no?"; pregunta Alfred Boix, el secretari d'organització actual, quan se li demana si Ximo Puig podria tenir competidor pel lideratge de la formació. En efecte, al congrés nacional del 2012, Puig (61% dels vots dels delegats) va derrotar Alarte (34%), i dos anys més tard, a les primàries obertes a la ciutadania que havien de designar el candidat a la Generalitat, va ampliar la seua victòria imposant-se a Toni Gaspar per un 70%-30%.

Amb la seua resposta, Boix sembla reptar els crítics a presentar un candidat alternatiu a la secretaria general. Sap que en les circumstàncies actuals, ocupant la presidència Generalitat després de tants anys de travessa pel desert, la hipotètica candidatura estaria condemnada al fracàs. Ningú no gosa plantejar una cosa així, però l'hivern promet ser molt llarg al PSPV, i les costures estan obertes. El proper congrés nacional podria ser més mogut que no es pensaven alguns, i llavors no hi haurà Susana Díaz pressionant la gent per telèfon. ●